

יקרימו מכשול מרדף עמי' (ישעיהו נ"א י"ד)
 * נא לא לעיין בעלונים בזמן
 התפילה וקריאת התורה -
 שלא יאז שכרו בהסדרו !!!
 * נא לא לטל טל
 העלונים במקום שאין
 בו ערוג כהלכה !

ברוך שאמר

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

בושא השעור:
 'איך להפך את
 הדין לרחמים'
 שבת ה-תשפ"ו !
 במקסר באלעד.
 העלון טעון גניזה

**שְׁעוּרֵי
 הָרַב בְּרוּךְ רוֹזֵנְבְּלוּם
 שְׁלִיט"א**

בס"ד ערב שבת פרשת 'אמר', יד' (פסח שני - הלולת רבי מאיר בעל הנס) - < טו' איר, פרקי אבות - פרק ד', (29 < 30 לעמר), ה-תשפ"ו, (2026 \ מאי \ 02 -> 01 למנינם).

פְּרַשְׁת

'אמר'

ובלשעור זה:

**בושא השעור:
 איך להפך את
 הדין לרחמים**

שאלת הפרי הדש:
 וכי בגלל שפסקו תלמידי
 ר' עקיבא מלמות
 עושים חגיגה?
 אם היה בלשעורים
 כמה אלפי תלמידים -
 מוכן על מה החגיגה.

אבל כאן מתו כלם!
 משל למה הדבר דומה?
 לאדם שהיה לו 12 ילדים
 וכלם נפטרו משפעת מסתורית;
 אמר האבא: "עכשו אפשר
 לעשות חגיגה, היות
 שאין יותר ילדים בבית!"

**שימו לב !!!
 מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה-תשפ"ו,
 שנמסר השבוע (ביום רביעי) באלעד !!!**

קוראים יקרים: השיעור הוקלד משמיעה- ולכן הניסוח הוא כשל אדם המדבר אל השומע ועל-כן יש להתייחס אליו כאילו נשמעים הדברים מפי כבוד הרב ממש בעת קריאת העלון !!! תודות לאדם היקר, החפץ בעילום שמו, על הטרחה בתמלול והקלדת השיעורים של הרב לתועלת, לטובת ולזיכוי הרבים, וכן לכל העוסקים במלאכה. יהי רצון ש- ה' יראה בטוב מעשה ידיהם ויברכם שיזכו בכל מלי דמיטב ויזכו להמשיך ולזכות את הרבים.

זמני כניסת ויציאת שבת פרשת 'אמר' - ה-תשפ"ו (2026 למנינם)

הזמנים לפי שעות קיץ!	כניסת השבת	יציאת השבת	יציאת שבת (זמן רבנו תם)
ירושלים -	18:44	19:59	20:47
תל-אביב -	19:02	20:02	20:44
חיפה -	18:55	20:02	20:48
באר-שבע -	19:03	20:02	20:45

מבוסס על פי לוח- "פאר הלוח"

נושא השעור: איך להפוך את הדין לרחמים

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

השיעור נכתב, הודפס והוקדש

לרפואת

- הרבנית ברוריה בת מלכה (אשת הרב ברוך רוזנבלום שליט"א).
- הזמן הרב (שלמה) יוסף זיסל שליט"א בן גיטה.
- לרפואת והצלחות רבי רפאל טובי בן גיטה.
- חיים גי ארמא בן גיטה רבקה ורדה.
- מרת אסתר עליזה בת גיטה.
- יהודית בת מרסל.
- רפאל (אישל) בן תמר.
- אברהם (חודר) בן רחל.
- לרפואת יעקב בן מרגריטה.
- ולרפואת שיר לוי בת קין שפגועה בגלישה באתר הזרמון.
- אגל מעל בת רות.
- לרפואת הארמ"ר רבי יאשיהו יוסף (פינטו) בן הרבנית זרי.
- אליהו (כהן) בן מרים.
- ריזן בן רבקה.
- לרפואת הר"צ יוד בריע יודה יענה הרב שלמה יוסף (מופרי) בן חומה יענה.
- לרפואת הרב שלום הרש שליט"א בן ימנה.
- לרפואת אסתר (פרסיק) בת רחל.
- לרפואת הילדה מלך אוריה בת אסתר שחר.
- לרפואת ברטה (ברטיק) בת רחל.
- לרפואת מרין מונה אסתר בת הלן.
- לרפואת אריין רחל בת הלן.
- לרפואת עפרה חנה בת ציפורה.
- לרפואת הארמ"ר רבי יאשיהו יוסף (פינטו) בן הרבנית זרי.
- לרפואת הרב שלום הרש שליט"א בן ימנה.
- לרפואת והצלחות הזוג מושי בן גיטה - שימצא וישב לביתו.
- גליה בריא ושלם.
- לרפואת כבוד מרדכי ורבי - הרב הזמן המקובל - רבי דוד (בצרי) בן וקטוריה - רפואה שלימה אמון.
- לרפואת והצלחות ולבריאות איתנו של כל עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם - להגן מכל המגפות ומכל המחלות ומכל הפגיעות והתאונות ופגיעות ומכך כל אייבון.
- יפה בת פרידה.

להצלחות

- הרב משה בן שוקת וזיה ובני ביתו - ימלא זה כל משאלות לבם לטובה!
- הילדה עלת בת ציפורה
- ותומר כהן בן גילה
- לשמירה ולהצלחות בני משפחות קמליאן - ובמיוחד רעייתו היקרה - פזית וזדה מרשיה בת מרין מונה אסתר ורזי אהרן בן פרוחה אליזה - לרפואה שלימה - לבריאות איתנה, לפרנסה טובה ומצלחות בריחו ולא בצימצום - יהי רצון עלנכם להמשיך וכיכח ולהפיק - בלי נדר ובע"ה - הרבי תורה של כבוד הרב ברוך רוזנבלום - לעוד הרבה הרבה שנים, אמון.
- לבריאות איתנה והצלחות ילדיו - לנדידתם בבריאות איתנה וברוחות ופרנסה טובה - שאיכו לתורה ולמצוות וליוזם הזמן משרש נשמתם - ושייכו לרע קודש של קיימה - לעבודת ה' יתברך ולאריכות חיים אמון - ואלה שמותם:
- קארין אליזה בת פזית וזדה מרשיה
- גייה רחל בת פזית וזדה מרשיה
- נתנאל בן פזית וזדה מרשיה
- כל זיוילי צה"ל וכוחות הבטחון

ימלא זה' כל משאלות לבם ולבנו לטובה!

לשותפות בזכות להפצת העלון העולמי:

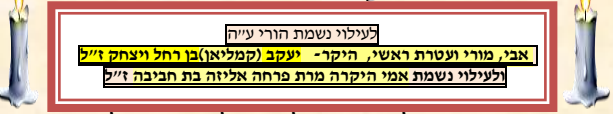
050-4170-270

ניתן להאזין לשיעורי הרב בטלפון

073-3454-222

לע"ז וזכלי, הר"צ ור"צ מלחמת עמונת תורה (זורבות ברזל | מכלומת תקומה) ה-תשפ"ד/פ"ה - (2023/2024/2025 למנינים) זיוילים, אורחים, אנשי כוחות הביטחון וההצלה ה' יקום דמם !!! יהי זכרם ברוך !!! תנצ"ה

לעילוי נשמות

- ר' יצחק אהרן רוזנבלום בן ישראל זאב ז"ל - אביו של כבוד הרב ברוך רוזנבלום שליט"א (שיברל לזוים טובים וארוכים אמן).
- לע"ז יששכר (שלי) בן זורה נפטר יד אדר א' ה-תשפ"ד.
- ולע"ז בנו - אבינו (שלי) בן מרים ע"ה, נטמן ביום ב', כ"ב אדר ב' ה-תשפ"ד.
- לע"ז הגב' אורנית שרון ע"ה בת הרסה וזיה שתברלטיא - נפטרה ונטמנה ביום רביעי ג' אב - ה-תשפ"ד.
- לע"ז מרן ראש ישיבת 'כסא רזומים' הרב מאיר נסים מו"ז (נאמן) כמסאנה וזנה זקוק, נפטר ביום שבת קודש שביעי של פסח, כא ניסן ה-תשפ"ה, ונטמן למורת ביום אודר בשבת (אסרו ז"ו), כ"ב ניסן ה-תשפ"ה.
- לעילוי נשמת הברונות סעידה מסעודה תבר (כהן) ע"ה בת פרוחה, נפטרה ונטמנה בליכ שישעי אור - כ"ב ניסן ה-תשפ"ה.
- לעילוי נשמת הק' צאלה (ז) הי"ד בת שמואל שפגועה בפגיעה ליר ברוכין, ליכ חמישי, אור - ל' ב' באיר ה-תשפ"ה (16-15 למאי 2025 למנינים), נרצחה ע"י בני עולה בעת שהיתה בדרך לזור לירח ללדת את בנה הרביעי וכן לעילוי נשמת בנה התינוק הקדוש רביד זוים בן צאלה הי"ד שפגוע באותו פגיע שבו נרצחה אימו צאלה הי"ד וכעבור כשבועיים נפטר מפגיעו ונטמן לג"ד אימו ביום חמישי ב' בסיון ה-תשפ"ה (29 למאי 2025 למנינים)
- לע"ז ירון לישנסקי הי"ד - דיפלומט ישראלי ולע"ז נשמת שרה מילרם הי"ד - עוברת השגירות הישראלית בארה"ב, שרצחו בושינגטון - ארה"ב, בצאתם מהמוזיאון היהודי בעיר, אור ליום חמישי כ"ד איר ה-תשפ"ה (21-2025 למנינים)
- לעילוי נשמת יהודה (אדי) למשפחות נזמן ז"ל בן מרת וולט זימבול ואליהו (איל) נזמן ע"ה. נפטר אור ליום רביעי כ"ב במנזם אב - ה-תשפ"ה (20 לאוגוסט 2025 למנינים) ונטמן ביום שלישי ב' באייל ה-תשפ"ה (26 לאוגוסט 2025 למנינים).
- לעילוי נשמת המרזום הודי היקר, דוד (קמליאן) ז"ל, בן רזל ויצחק ע"ה. נפטר ונטמן ביום הפורים, יד באדר ה-תשפ"ו (03 למרץ 2026 למנינים)
- לעילוי נשמת המורה והמונה המנוח, וקטור (קמליאן) בן יפה, נטמן ליל ה' איר ה-תשפ"ו.
- לעילוי נשמת נרצחי הפגיע בסידני אוסטרליה, בהדלקת גר ראשון של וזכה, ערב וזכה ה-תשפ"ו (14 לדצמבר 2025 למנינים)

ת.נ.צ.ב.ה

אל תפספסו את עלובו הבורסר:

- ובמאמר הפותח לעלון פרשת 'אמר' - (בעמוד 3) שפותרתו: "פרשת אמר - פסח שני: התקון שפורץ את גבולות ה-"לכתחלה"- - מאת: הרב גור גלון שליט"א, מובא מאתר: 'ישיבת הר ברכה'.
- בעמוד 4 - מאת הרב משה בובי שליט"א, דבר תורה לשבת קדש פרשת 'אמר' - שפותרתו: "תעביר הלאה".
- בעמוד 5 - המדור 'רפואה והלכה' מאת הרב אברהם רזניקוב שליט"א, רב המרכז הרפואי סוראסקי (איכילוב), לשבת קדש פרשת 'אמר' - שפותרתו: "האם כהן רשאי לבקר במרכז רפואי?".
- בעמוד 6 - פננת ההלכה מאת הרב משה בובי שליט"א - מנהגי ל"ג בעמר (מלקט מתוך סימן תצג - מנהגי ימי ספירת העמר) - מתוך הילקוט יוסף - מאת רבנו מרן הרה"ג הרש"צ יצחק יוסף שליט"א.
- בעמוד 7 - ממתק לשבת קדש פרשת 'אמר' - מאת הרב נחמיה וילהלם, שליח חב"ד בעיר בנג'קוק, תאילנד שפותרתו: "להדבך למען עצמנו".
- בעמוד 8 למעלה - המדור האור של הפרשה - על פי אור החיים הקדוש, לשבת קדש פרשת 'אמר' - שפותרתו: 'איך מונעים את ה- 'בושה' שניש לנשמה?!
- בעמוד 8 למטה - תדרי "הגל השקט" המפעלים פעת חרום בשבת קדש.
- בעמוד 9 - הטור של רבי יהונתן אמדי שליט"א - רב בית הקנסת "יוסף חיים", אור יהודה - דבר תורה לשבת קדש פרשת 'אמר' - והנושא הפעם: 'אתה הנותן? לא! אתה המקבל!'
- בעמוד 10 - פרשת השבוע לילדים - והפעם פרשת 'אמר' - 'חיים מאשרים, של חפ'ס ודרור' (מובא מאתר הדברות)
- בעמוד 11 - פניני אבות - מאמרים מפרקי אבות - פרקי אבות פרק ד', משנה ד'.
- בעמוד 12 - הספור לשבת קדש פרשת 'אמר' - השבת שלפני ל"ג בעמר - 'רפואת הבחור בזכותו של רבי שמעון בר יוחאי זצוק"ל" - הספור מאת: שמואל יוסף עגנון ז"ל, מובא מאתר חב"ד אור אין סוף.

נושא השעור: 'איך להפך את הדין לרחמים'

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

פרשת 'אמור' - 'איך להפך את הדין לרחמים' - שנת ה- תשפ"ו - אלעד.

עלה עינייהו כאשר אני רואה בין האסירים בת ישראל שמשים הנכרים [בעלי בית האסורים] את עיניהם עליה, מסרנא נפשי ומצילנא לה אני מסכן את חיי להציל אותה. יומא חד הוות נערה מאורסה גבן יום אחד היתה נערה יהודיה מאורסת אצלנו, בין האסירים, דיהבו בה נכרים עינייהו ששמו עליה נכרים עניהו וחשבו לאונסה שקלי דורדינא דחמרא לקחתי שמרים של יין - האדומים כדם ושדאי לה בשיפולה וזרקתי אותם על שולי בגדיה, כדי שייראו מוכתמים מדם ואמרי דיסתנא היא ואמרתי להם: דרך נשים לה, ונמאסה בעיניהם ושוב לא נתאוו לה. א"ל ר' ברוקא: מאי טעמא לית לך חוטי מדוע אין לך ציצית על כנפי בגדיך? ורמית מסאני אוכמי אתה נועל נעליים שחורות, שלא כמנהג ישראל! א"ל לר' ברוקא: עיילנא ונפיקנא ביני נכרים אני נכנס ויוצא בין הנכרים, ולכן אינני שם ציציות בבגדי, ואינני נועל נעליים כמנהג היהודים, כי היכי דלא לידעו דיהודאה אנא כדי שלא ידעו שיהודי אני, ואני עושה כך כי הווי גזרי גזירתא כאשר הגוים גוזרים גזירה רעה על היהודים ואני שומע מהם על גזירה זו מודענא להו לרבנן אני מודיע על כך לחכמים ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו והם מתפללים ומבקשים רחמים משמים, ובזכות תפילתם הגויים מבטלים את הגזירה. ומאי טעמא כי אמניא לך אנא מאי עובדך ומדוע כאשר שאלתי אותך 'מה מעשיך' ואמרתי לי זיל האינדנא ותא למחר השבת לי, לך עכשיו ובא למחר? א"ל: בההיא שעתא גזרי גזירתא באותה שעה גזרו הגוים גזירה רעה על היהודים, ואמניא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן לכן אמרתי לעצמי: קודם אלך והודיע על כך לחכמים, דלבעי רחמי עלה דמילתא כדי שביקשו רחמים על הדבר, ויבטלוהו. ולכן לא היה לי אז זמן לדבר איתך. אליהו מראה לר' ברוקא, שני אנשים נוספים בני עולם הבא: אדהכי והכי אתו הנך תרי תוך כדי כך, באו שני אנשים לשוק. אתי בא אליהו שוב לר' ברוקא, א"ל: הנך נמי בני עלמא דאתי נינהו אלו גם כן בני עולם הבא. אזל לגבייהו הלך אצלם ר' ברוקא, אמרו להו: מאי עובדיכו מה מעשיכם? אמרו ליה: אינשי בדוחי אנן אנחנו אנשים שמחים ולדיבורנו יש חן ועיי כן מבדחינן עצבי אנחנו משמחים את העצובים. אי נמי כמו כן, כי חזינן בי תרי דאתי להו תיגרא בהדייהו כאשר אנו רואים שנים שיש ביניהם מריבה טרחינן ועבדינן להו שלמא אנחנו טורחים (בדברי בדיחות הדעת ביניהם) ועושים ביניהם שלום.

אם כן בכל שבת קדש היתה אוריה מרוממת ביותר על שולחנו של החוזה מלובלין. שבת אחת הגיע יהודי אחד אל האדמו"ר, ואותו יהודי ישב באימה ובריאה על יד השולחן. כולו עם פנים זעופות; פנה אליו האדמו"ר ואמר לו: "תשמע, אתה לא יכול לשבת ככה בשולחן - אתה נראה כאבל בין חתנים. כאן כולם שמחים ואתה עושה פרוצו זעוף - אני יכול להמליץ לך על מקומות ששם גם כן מתנהגים כמוך. כאן כולם בשמחה בשבת קדש! - ואתן לך ראייה שכך צריך לנהוג בשבת; אין לך ותרן יותר מיום השבת - ולמה? בשבת יש לנו ארבע תפילות - בשונה מימי החול שיש לנו רק שלש; בארבעת התפילות שיש לנו בשבת יש לנו ערבית, שחרית, מוסף ומנחה; מוסף היא התפילה הנוספת; אם נופל ר"ח בשבת, אומרת השבת לר"ח: "את המוסף אני נוטנת לך" - ומה הראייה? במוסף רגיל אנחנו אומרים את התפילה של שבת. אבל כשמגיע מוסף של שבת ור"ח אומרים 'אתה יצרת' - תפילה מיוחדת לר"ח. ומה קורה כאשר חל מועד בשבת?? - אומרת השבת: "אני מוותרת על כל התפילות! רק תזכיר אותי בסוף 'ברוך אתה ה' מקדש השבת ישראל והזמנים"; וכשמגיע יום כיפור, אומרת השבת: "לא רק שאני מוותרת לך על כל חמשת התפילות, אלא בנוסף אני מוותרת גם על סעודות השבת!

בשונה מהכל, אם נופל תשעה באב בשבת - אומרת השבת: "שום דבר ממך אני לא רוצה לישמוע! היום אתה לא משמיע שום דבר מענייני החורבן!" - ולמה שגם בתשעה באב היא לא תוותר?? - כי בשבת צריכים להיות בשמחה!"

ממשיכה התורה ואומרת: {כג, ה} **בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרֵבִים פֶּסַח לֵ- ה':** {ו} **וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג הַמִּצּוֹת לֵ- ה' שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ:** {ז} **בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:** {ח} **וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לֵ- ה' שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ;**

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת **אָמֹר**. פרשה שכוללת בתוכה ריבוי מצוות באופן מיוחד - ששים ושלש מצוות; מתוכם עשרים וארבע ימצוות עשה' ושלשים ותשע מצוות 'לא תעשה'. הפרשה הזו נקראת בלשון חז"ל בשם 'פרשת המועדות שבתורת כהנים' - שכל המועדות נמצאים בפרשה הזו. א' האדמו"רי"ם אמר בלשון צחות "אפשר להרגיש בשבת א' את כל החגים ביחד".

הייתי רוצה להיכנס לנושא בפרשת השבוע, וממנו לעבור אל 'החג הנוסף' שיחול בע"ה בשבוע הבא - ל"ג בעומר - וגם אותו נמצא בפרשה 😊

ביום א' דפסח וביום א' דסוכות אנחנו מתחילים לקרוא בפרשת המועדות שבתורת כהנים; אומרת התורה: {ויקרא כב, כז} **שׁוֹר אֹו כֶּשֶׁב אֹו עַז פִּי יוֹלֵד וְהִיא שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אֶשֶׁה לֵ- ה';** כמו שלא עושים ברית מילה עד שתעבור על התינוק שבת אחת, כך גם לא מקריבים קרבן עד שתעבור עליו שבת אחת ולכן מתחילים מיום השמיני והלאה.

ממשיכה התורה ופותחת במצות השבת: {כג, א} **וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: {ב} דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי: {ג} שִׁשַּׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לָהּ כָּל מוֹשְׁבְּתֵיכֶם;** התורה פותחת במצות השבת תחילה - הגם שהשבת לא נקראת 'מועד' - והשאלה ששואלים המפרשים היא, למה פתחה התורה דוקא במצות השבת כראשון למועדות - שכידוע, חג הפסח נקרא 'ראשון למועדות'?

מובא בשם האדמו"ר מסקולן, שהסיבה לכך היא משום שכותב הזוהר הקדוש [שמות דף ס"ג] שכל ששת ימי השבוע מתברכים מיום השבת²; אין לנו חג גדול יותר מפסח, שכן השבת שלפניו נקראת בשם 'שבת הגדול', והיות וכל המועדים שחלים במהלך השבוע מקבלים את כוחם מהשבת, לכן פתחה התורה דוקא בשבת - לומר לך, שגם אם יחול יום הכיפורים או ראש השנה במהלך השבוע, את הקדושה מקבלים מהשבת!

עוד ביאור יפה, ראיתי בשם החוזה מלובלין זיע"א; החוזה מלובלין היה במצב רוח מרומם ביותר בכל יום שבת - כמ"ש עוז וחדוה במקומו;

מספרת הגמרא {מסכת תענית כב, א} - **ר' ברוקא חוזהה הוה שכיח בשוקא דבי לפט** היה רגיל ללכת בשוק של מקום ששמו "בי לפט". הוה **שכיח אליהו גביה** אליהו הנביא היה רגיל להיות מצוי עמו. א"ל פעם רבי ברוקא לאליהו: **איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי האם יש בשוק הזה, מישהו שעתידי לזכות לעולם הבא? א"ל אליהו: לא אין כאן מי שעתידי לזכות לכך. אדהכי והכי בינתיים, בזמן שדבר עם אליהו, חזא להווא גברא דהוה סיים מסאני אוכמי** הוא ראה אדם אחד שהיה נועל נעליים שחורות [שלא כמנהג ישראל באותו זמן] **ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה** ולא שם חוט של תכלת, כלומר לא היו לו ציציות, בארבע כנפות מעילו, כך שלא היה נראה כישראל אלא כגוי. א"ל אליהו לר' ברוקא: **האי בר עלמא דאתי הוא** אדם זה הוא בן העולם הבא. **רהט בתריה** רץ אחריו רבי ברוקא והשיג אותו. א"ל לאותו אדם **זיל לברר ומה הוא זוכה לעולם הבא!** **מאי עובדך** מה מעשיך? א"ל: **זיל האינדנא ותא למחר** לך עכשיו ובא מחר, שעכשיו אין לי זמן לענות לך. **למחר א"ל ר' ברוקא שוב: מאי עובדך** מה מעשיך? א"ל: **זנדוקנא אנא** שומר של בית האסורים אני, **ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד** ואני אוסר את האנשים לחוד ואת הנשים לחוד **ורמינא פוריאי בין הני להני** ואני שם את מיטתי בין אלו האנשים לאלו הנשים, **כי היכי דלא ליתו לידי איסורא** כדי שלא יבואו לידי עבירה. **כי חזינא בת ישראל דיהבי נכרים**

¹ **ברוך שאמר:** שכך אנו אומרים בפיוטים.
² **ברוך שאמר:** יש על זה גם **אור החיים הקדוש**, שכל האומר 'ויכולו' בערב שבת נעשה שותף לקב"ה למעשה בראשית - ולכאורה, הענין לא מובן - וכי מי שאוכל במבה נעשה שותף באוסם!! 😊 אלא היות ואתה שומר שבת, אומר **האור החיים הקדוש**, אתה נותן כוח לעולם לקבל עוד ששה ימי חול.

נושא השעור: 'איך להפוך את

הדין לרחמים' ברוך שאמר

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

לאחר הפסח, מדברת התורה על מצות קרבן העומר שהיה נעשה בטי"ז לחודש ניסן; לקרבן העומר היו מביאים ג' סאים של שעורים מן התבואה החדשה, ומהם היו מוציאים עישרון אחד; היו מנפים את זה בשלוש עשרה נפה ומקריבים מהכל רק עישרון אחד כדין כל מנחות – היו מוסיפים על זה לוג שמו, נותנים עליה קומץ לבונה והכהן היה מניף אותה כדין כל שאר המנחות. דבר נוסף, קרבן העומר שהיה מוקרב ב'קול רעש גדול', היה מתיר לאכול מן התבואה החדשה {שלפני שהיו מקריבים את קרבן העומר, היה אסור לאכל מן התבואה החדשה – לא שעורים, לא חיטים; כל מיני הדגן שגדלו במהלך החורף והיה אפשרי לקצור אותם בפסח}, שנאמר {כג, יד} **וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבְיֵאֲכֶם אֶת קֶרְבַּן אֱלֹקֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם.**

מהיום הזה, מתחילים לספור חמישים יום – {שם טו} **וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשִּׁבְעָת מִיּוֹם הִבְיֵאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:** {טז} **עַד מַחֲרַת הַשִּׁבְעָת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה ל'- ה'.**

לחג השבועות אין תאריך – הוא יכל לחול בה' בסיון, הוא יכל לחול בו' בסיון והוא יכל לחול גם בז' בסיון; תלוי אם איר וסיון שניהם חסרים, או אחד חסר ואחד מלא – ולכן לא נאמר בו תאריך; "תספרו חמישים יום – אז תגיעו לחג השבועות".

בחג השבועות מביאים קרבן, הנקרא 'קרבן שתי הלחם'; הוא מובא ג"כ מן התבואה החדשה ואיתו מובאים עוד כמה וכמה קרבנות יחד – {שם יח} **שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם;** הקרבן הזה היה מתיר להביא לבית המקדש, מן התבואה החדשה למנחות.³

מיד לאחר שמדברת התורה על חג הפסח וקרבן העומר, חג השבועות וקרבן שתי הלחם – עוברים לחג הבא – ראש השנה; מסיון ועד תשרי, אין לנו חגים.

אומרת התורה: {כג, כג} **וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:** {כד} **דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שָׁבָתוֹן זְכֵרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ:** {כה} **כָּל מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לָהּ:** {כו} **וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:** {כז} **אֲדָ בְעֵשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפּוּרִים הוּא מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה ל'- ה':** {כח} **וְכָל מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפּוּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם ...** {שם לג} **וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:** {לד} **דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים ל'- ה':** {לה} **בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ:** {לו} **שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרְבוּ אִשָּׁה לָהּ בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה ל'- ה' עֲצֵרֹת הוּא כָּל מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ ...** {שם לוט} **אֲדָ בַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפְּכֶם אֶת תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲנוּ אֶת חַג ה' שִׁבְעַת יָמִים בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן שָׁבָתוֹן וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי שָׁבָתוֹן:** {מ} **וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים:** {מא} **וְחִגַּתֶם אֹתוֹ חַג לָהּ שִׁבְעַת יָמִים בְּשָׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַּחֲנוּ אֹתוֹ:** {מב} **בַּסֻּפּוֹת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל הָאֲזָרַח בְּיִשְׂרָאֵל יִשְׁבּוּ בַסֻּכּוֹת.**

אם כן יש לנו במערכת בחגים שבעת ימי סוכות, שבעת ימי פסח ויום אחד של שבועות.

לאחר שמסיימת התורה לעסוק במערכת החגים, היא מביאה עוד בי' דברים – האחד המנורה והשני לחם הפנים – והשאלה שנשאלת היא – מה פתאום נכנס לכאן ענין המנורה ולחם הפנים?

³ **ברוך שאמר:** עצם זה שהביאו את קרבן העומר בטי"ז לחודש ניסן, לא התיר עדיין להביא מן התבואה החדשה למנחות בבית המקדש, אלא התיר רק לאכילה את מיני הדגן. מה שהתיר להביא את התבואה החדשה לבית המקדש, היה קרבן שתי הלחם בעצרת.

⁴ **ברוך שאמר:** עד פה, לא מוזכר אפילו פעם א' על חג הסוכות; גם בפרשת משפטים וגם בפרשת כי תשא כשהתורה מדברת על המועדים, היא לא קוראת לסוכות 'חג הסוכות' אלא 'חג האסיף'; כאן נתנה לו התורה שם חדש 'חג הסוכות' ע"ש ענני הכבוד שחזרו בחזרה כמו שכותב הגר"א בביאורו לשיר השירים.

אומרת התורה: {כד, ב} **צו את בני ישראל ויקחו אליך שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֹּתֵית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד:** {ג} **מחוץ לפרכת העדת באהל מועד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֵן מְעֹרֵב עַד בֶּקֶר לִפְנֵי ה' תְּמִיד חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:** {ד} **עַל הַמִּנְחָה הַטְּהֵרָה יַעֲרֹךְ אֶת הַנְּרוֹת לִפְנֵי ה' תָּמִיד;** והשני הוא ענין לחם הפנים, כמ"ש {שם ה} **וְלִקְחֹתָ סֹלֶת וְאִפִּיתָ אֹתָהּ שִׁתִּים עֲשֵׂרָה חֲלוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים יִהְיֶה הַחֻלָּה הָאֶחָת:** {ו} **וְשִׁמְתָּ אוֹתָם שִׁתִּים מְעֹרֹכֹת שֵׁשׁ הַמְעֹרֶכֶת עַל הַשִּׁלְחָן הַטְּהוֹר לִפְנֵי ה':** {ז} **וְנָתַתָּ עַל הַמְעֹרֶכֶת לִבְנֵה זָכָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאֻזְרָה אִשָּׁה ל'- ה':** {ח} **בְּיוֹם הַשִּׁבְעָת בְּיוֹם הַשִּׁבְעָת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי ה' תְּמִיד מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:** {ט} **וְהִיתָה לְאֶהְרֹן וּלְבָנָיו וְאָכְלוּהוּ בְּמִקוֹם קֹדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא לֹא מֵאִשֵּׁי ה' חֻק עוֹלָם.**

אומר האבן עזרא – ב' מערכות. במספר השבטים כסוד האפוד והחשן או שני עשרונים כמספר המערכות.

כותב האזנים לתורה – י"ב חלות. כנגד י"ב שבטים. **ושמת אותם.** מלמד שנאפת שתיים שתיים (תי"כ) ולהלן בתורה: "שתיים מערכות שש המערכת", כ"ז מרמוז על השבטים שנולדו ונתחנכו מהאמהות ע"פ רוב שנים שנים: יוסף ובנימין, דן ונפתלי, גד ואשר, יששכר וזבולון (שנולדו ללאה אחרי שעמדה מלדת; יששכר – "כי שכר שכרתיך", והוא סמל התי"ח בישראל וממילא נולד אחריו זבולון, סמל המחזיק לומדי תורה) ושתי המערכות על שש חלות מרמוזות על בני יעקב שנחלקו לבי "מערכות", בני לאה מצד אחד ובני רחל והשפחות מצד שני, שהרי נאמר ביוסף "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" {בראשית ל"ז}, ורק "השלחן הטהור אשר לפני ה'" מאחד אותם לעם אחד בארץ, כי בטבעם משונים השבטים זמ"ז, זה אריה וזה נחש וזה חמור גרם ... ורק האמונה הטהורה באלקי אבותינו היא המאחדת את כל שבטי יה לעם א' ועי"ז בא הרמז בשתי המערכות של שש חלות הערוכות על השלחן בהיכל ה'. **חק עולם.** חז"ל למדו מלחם הפנים שנאמר בו 'חק עולם' שגם חביתי כהן גדול היו י"ב חלות, שגם בהן נאמר חק עולם (מנחות ע"ו) ובאה הגז"ש במילות 'חק עולם' להבטיח לנו 'ברית עולם' של י"ב חלות נגד י"ב שבטים. ואין חשש שמא יתמעט מספר שבטי ישראל, כי 'גמירי דלא כלה שבטא'⁵ {ב"ב קט"ו}.

בהמשך דבריו, בא **האזנים לתורה** ואומר חידוש עצום! – ולמה מחליפים את לחם הפנים בשבת?

כותב האזנים לתורה – ביום השבת ביום השבת יערכנו. ביום השבת היו מסלקים את הלחם ועורכים לחם חדש במקומו. והלחם שסלקו היה מתחלק לכהנים. וכשרבו בני אהרן היה מגיע לכ"א ממנו כפול והי' אוכל ושבע, כי היתה הברכה ברכת השבת, מקור הברכה מצויה בו. וזה להורות כי אין אדם מפסיד עי"י ביטולו ממלאכה ביום המנוחה. אדרבה מיום השבת מתברכת העבודה בכל ימות השבוע, כאמור "י' ימים תעשה (ע' קמוצה) מלאכה – מאליה, אם – ויום השביעי שבת לאלקיך". אבל מלבד הטעם הזה יש עוד טעם נכון, למה סלקו את לחם הפנים וחלקו אותו לכהנים ביום השבת היינו שבכל ימות השבוע היה לחם ובשר מצוין לכהנים העובדים בבית ה', לחם משיורי מנחות ובשר חטאות ואשמות וזוהו ושוק משלמים. אבל ביום השבת שכל עדת ישראל מתענג בחלות סלת בבשר ודגים וכל מיני מטעמים, אין לכהנים מאומה, כי החטאות והאשמות והמנחות הם קדשי קדשים ונאכלים רק ליום ולילה א' וממילא כל הנשחט והנקמץ והנקטר בע"ש נעשה נותר בעלות השחר של ש"ק. ובליל ש"ק עדיין יש להם הכל אבל ביום השבת (ולפיכך נכפל כאן להדגישו ולהבדילו מליל שבת) אין לכהנים מה לאכול. ובשלמא בשר אפשר להם להכין מחזרה ושוק של שלמים שנשחטו בע"ש, ונאכלים לבי ימים. אבל המנחות הן קד"ק וביום השבת הן נעשות נותר, והמנחות הבאות בשבת עם קרבנות הצבור, נשרפות כליל. ומה יאכלו הכהנים ביום השבת? האם עליהם להביא מזון ומחיה מן החוץ?! לפיכך צוה הקב"ה להסיר את לחם הפנים ביום השבת ולחלוק אותו לכהנים, שיאכלו וישבעו ואפילו אם ירבו הכהנים בבית ה' ויגיע לכל א' רק כפול. ומפני טעם זה נעשה הנס של שבע 'מאכילה כפול' בלחם הפנים ולא בשארי מנחות. היינו מפני צורך השעה של ש"ק. שאין לכהנים מה לאכול.

⁵ **ברוך שאמר:** שלעולם יהיו י"ב שבטים.

נושא השעור: 'איך להפוך את

הדין לרמזים' ברוך שאמר

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

בא הרוקח ואומר, שהיות והפרשה עוסקת בפרשת המועדות, צירף הקב"ה ב' מועדות שהם מדרבנן: חנוכה, שנרמז בשמן. ופורים שנרמז בלחם הפנים;

כותב הרוקח – וסמך למנורה **וְלִקְחָתָּ סֵלֶת וְאִפִּיתָ** רמז למשתה הפורים. ואחריו איתא פרשת המקלל, והיינו שצריך לומר **אֲרוּר הַמֵּן**. **כותב האור החיים הקדוש** – **צו את בני ישראל וגו'**. צריך לדעת מה ענין מצות שמן והדלקתו במקום זה, גם מצות מערכת השלחן מה ענינו לכאן, ומה גם שכבר נאמרו הדברים ככתבן במקומן במצות המשכן ומצותיו, ורש"י ז"ל פירש מה שפירש, ואין בדבריו דבר מספיק, ורמב"ן ז"ל כתב שכלה השמן וכו', ואין ראייה לדבריו, ואולי כי לצד שצוה מצות שבעיות פסח ז' ימים, חג הסוכות ז' ימים, שמחת המינים ז' ימים, גם ראש השנה ויום הכיפורים ישנם בבחינת השבע להיותם בחודש השביעי, לזה סמך לזה גם כן מצות המנורה שהיא בחינת שבע נרות, גם השלחן ישנו בסוד שבע דכתיב שש המערכת וגו' והשלחן הסדורות עליו שהוא סוד המתקבץ בו שש מעלות והיא משלמת שבע, ותמצא שצוה גם כן בפרשה זו מצות העומר שהוא שבע שבתות, גם מצות השבת, נמצאת אומר שכלל כל מצות השביעיות יחד לומר כי סודם ועיקרם אחד:

עוד אפשר שנתכוין בסמיכות פרשת מנורה לפרשת סוכה על דרך מה שאמרו ז"ל (תורת כהנים) בפסוק מחוץ לפרוכת העדות וז"ל וכי לאורה היה צריך והלא כל המי שנה שהיו במדבר לא הלכו אלא לאורו, ופירשו התוספות (שבת כ"ב:) שלא היו הולכים לאור החמה אלא לאור השכינה שהיו רואים מה שבתוך התפוח וכו' מצות מנורה למצות סוכה ע"כ, והוא מה שנתחכם ה' בסמיכות זה של מצות המנורה למצות סוכה כי בסוכות וגו' לומר כי ישראל לצד ענני כבוד לא היה להם אור השמש והליכתם היתה לאורו יתברך, אם כן מצות מנורה אינה אלא לפרוכת העדות עדות לבאי עולם וכו'.

בא בעל הטורים ואומר תירוץ שונה למה נסמכה פרשת המנורה לחג הסוכות – **ויקחו אליך שמן זית**. סמך שמן זית לסוכה לומר שגומרים ההלל כל שמונת ימי חנוכה כדרך שגומרין אותו כל שמונת ימי החג: **העלות נר**. ואח"כ כתיב נרות והיינו כבית הלל שבליל ראשון מדליק נר אחד ומוסיף והולך.

הביאור שכותב הרוקח שחנוכה כנגד הנרות – מובן היטב. והדברים מובנים יותר טוב ע"פ דברי הרמב"ן בפרשת בהעלותך;

מונבא בחז"ל שחלשה דעתו של אהרן שלא היה בחנוכת המשכן – לא הוא ולא שבטו – שהרי פרשת בהעלותך מגיעה לאחר פרשת נשא – ששם יש לנו את קרבנות הנשיאים, וכידוע שבט לוי לא הביא קרבנות; אמר הקב"ה לאהרן: "חיידך שלך גדולה משלהם";

כותב הרמב"ן – ולא נתברר לי, למה ניחמו בהדלקת הנרות, ולא ניחמו בקטורת בקר וערב, ושיבחו בו הכתוב (ובדברים לג ט): **"ישימו קטורה באפך"**, ובכל הקרבנות, ובמנחת חבייתו, ובעבודת יום הכיפורים שאינה כשרה אלא בו, ונכנס לפני ולפנים, ושהוא קדוש ה' עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבתו כלו משרתי אלקינו? ועוד: מה טעם לחלישות הדעת הזו? והלא קרבנו גדול משל נשיאים, שהקריב בימים ההם קרבנות הרבה כל ימי המלואים!

אבל ענין ההגדה הזו, לדרוש רמז מן הפרשה על חנוכה של נרות שהיתה בבית שני על ידי אהרן ובניו, רצוני לומר חשמונאי כהן גדול ובניו.

ובלשון הזה מצאתיה במגילת סתרים לרבינו נסים, שהזכיר האגדה הזו ואמר: "ראיתי במדרש, כיון שהקריבו שנים עשר שבטים ולא הקריב שבט לוי וכו', אמר לו הקב"ה למשה דבר אל אהרן ואמרת אליו, יש חנכה אחרת שיש בה הדלקת הנרות ואני עושה בה לישראל על ידי בניך נסים ותשועה וחנכה שקרויה על שמך, והיא חנכת בני חשמונאי, ולפיכך תסמך פרשה זו לפרשת חנכת מנבחב", עד כאן לשונו.

וראיתי עוד ב"ילמדנו" (תנחומא בהעלותך ה), וכן במדבר רבה טו ו: "אמר לו הקב"ה למשה: לך אמור לאהרן יאל תתירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבת המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו - וכל הברכות שנתני לך לברך את בני אינן בטלין לעולם". והנה, דבר ידוע שכשאין בית המקדש קיים והקרבנות בטלין מפני חורבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות חנכת חשמונאי, שהיא נוהגת אף לאחר החורבן בגלותנו. וכן ברכת כהנים הסמוכה לחנכת הנשיאים נוהגת לעולם, דרשו סמוכין

לחנכת הנשיאים מלפניה ומלאחריה בכבודו של אהרן שלא נמנה עמהם. א"כ הבנו את הקשר למנורה.

בא הספר **תפארת עוזך** ומביא קשר נחמד מאד – **ולקחת סולת וגו'**. נראה לרמזו בס"ד ליום הפורים במה שאמר המן יבוא מלא קומץ סולת שלכם וידחה עשרת אלפים ככרי כסף שלי (מגילה טו.). גם מנהגנו לעשות עוגה לפורים מסולת ונקראת מקרוד, וזהו ולקחת סולת. [שתים עשרה חלות, היינו שיחלות' כל מצוות הפורים בחודש השני עשר. ר' בנימין חכים נ"ן]. **"ושמת אותם שתיים מערכות"**. ירמוז על ענין נתינת משלוח מנו שצריך ליתן שני מנות וזהו שתיים מערכות וכן ירמוז להמקפידים ליתן ב- ב' כלים. **"שש המערכת"** רמזו לשישים גרם שהיינו ב' מנות (כ"ד המאורי אור, ועוד. דכל מנה בכזית) **"על השלחן הטהור לפני ה'"** י"ע השלחן" ירמוז לסעודת פורים. **"הטהרה"** גמטו – י"ד אדר. **"לפני ה'"** מורה על גדול מעלת היום, כדברי הארי, ז"ל כיפורים כפורים וכמו שנאמר בכיפור: לפני ה' תטהרו, פורים ג"כ כיו"ב שנאמר בו לפני ה'. **"ביום השבת יערכנו לפני ה'"** אפשר לרמזו בו פורים, יערכנו לפני ה' פירוש מתנות לאבינונים משום מלוה ה' חונן דל, וגם לפני ה' לפני השבת דהוא שמו של הקב"ה כידוע בזוה"ק (פרשת יתרו דפ"ח) **"מאת בני ישראל ברית עולם"** שאין פורים מתבטל לעולם.

בא החתם סופר ומוסיף רמז לדבר מדברי הגמרא;

נאמר המגילת אסתר: {א, יד} **וְהִקְרַב אֵלָיו פָּרְשָׁנָא שְׁתֵּי אֲדָמְתָא תְּרִישֵׁי מְרָס מְרָסָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׁרֵי פְרָס וּמְדֵי רֵאִי פְנֵי הַמֶּלֶךְ הַיְשִׁיבִים רְאִשְׁנָה בְּמַלְכוּת;**

אומרת הגמרא {מסכת מגילה יב, ב} – **א"ר לוי: כל פסוק זה על שום קרבנות נאמר: "פְּרָשָׁנָא", אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבש"ע כלום וכי הקריבו הגוים לפניך כרים כבשים בני שנה, כדרך שהקריבו ישראל לפניך? "שְׁתֵּי", כלום הקריבו הגוים לפניך שתי תורין, כדרך שהקריבו ישראל לפניך? **"אֲדָמְתָא", כלום בנו הגוים לפניך מזבח אדמה, כדרך שבנו ישראל לפניך? "תְּרִישֵׁי", כלום שימשו הגוים לפניך בבגדי כהונה דכתיב בהו שנאמר לגביהם {שמות כח-כ} תְּרִישֵׁי וְשֵׁהם וְיִשְׂפָה כדרך ששימשו ישראל לפניך? "מְרָס", כלום מירסו וכי ערבבו הגוים בדם של הקרבנות לפניך, כדרך שעירבבו ישראל לפניך? "מְרָסָא", כלום מירסו וכי עירבבו הגוים במנחות לפניך, כדרך שעירבבו ישראל לפניך? "מְמוּכָן", כלום הכינו הגוים שלחן לפניך כדרך שהכינו ישראל לפניך? – הכוונה ללחם הפנים;****

אומר החתם סופר, לחם הפנים הוא כנגד 'ממוכין'; 'ממוכין' הוא המן, וידוע שי'ממוכין' הוא השביעי במנין הסריסים, ולכן אפשר לקשור אותו ג"כ ליום השבת שהוא השביעי מימות השבוע – ומכאן רמז ללחם הפנים בפרשה, שנאמר {כד, ח} **בְּיָוִם הַשַּׁבָּת בְּיָוִם הַשַּׁבָּת יַעֲרֻכְנוּ לִפְנֵי ה' תָּמִיד וגו'.**

ומה הקשר של ממוכין ללחם הפנים יותר מכל הסריסים האחרים? ועוד, באותם זמנים לא היה בית המקדש, אז מה פתאום אומרים כאן חז"ל **"כלום הקריבו לפניך כרים בני שנה ... כלום מירסו בדם לפניך וכו"?**

אומר החתם סופר תשובה נפלאה;

אומרת הגמרא {מסכת מגילה יב, א} – **שאלו תלמידיו את רשב"י: מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל (כלומר, ישראל עצמם) שבאותו הדור כליה: אמר להם רשב"י לתלמידיו: אמרו אתם מדוע. אמרו לו תלמידיו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע (אחשורוש). [אמר להם] רשב"י: אם כן הוא, שנתחייבו כליה מפני שנהנו מסעודת אחשורוש, שרק היהודים שבשושן יהרגו, אבל היהודים שבכל העולם כולו אל יהרגו, שהרי הם לא השתתפו באותה סעודה, ומדוע נגזרה כליה על כולם? אמרו לו תלמידיו: מאחר שתשובתנו אינה מספקת אמור אתה מדוע נתחייבו כליה. אמר להם רשב"י: מפני שהשתחונו לצלם בימי נבוכדנצר.**

ידועים דברי חז"ל על ההבדל שבין תשובה מאהבה לתשובה מיראה; תשובה מאהבה הזדוונות הופכים לזכויות, ואילו תשובה מיראה הזדוונות הופכים לשגגות – למה הכוונה?

מסביר החתם סופר ואומר, ובדרשה לשבת תשובה איתא, שהשב מאהבה כל כזית נבלה שאכל הווי ליה כאילו אכל קרבן פסח בירושלים! תושבי שושן אכלו מסעודתו של אחשורוש – בניגוד לדעתו של מרדכי היהודי שאסר עליהם ללכת למשתה. אבל בכל זאת הלכו

נושא השעור: איך להפוך את

הדין לרמזים ברוך שאמר

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור טרי
של שנה זו - תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

18,500 איש ואמרו לו שלא יתערב. וכך נגזרה עליהם הגזירה. אבל לבסוף עשו תשובה; אומרים חז"ל, גדולה הסרת הטבעת יותר ממ"ח נביאים ונביאות שהתנבאו להם לישראל!

זאת אומרת, כזה פחד וחרדה היה בישראל על כך שהטבעת של אחשורוש עברה להמן – מיד עשו היהודים תשובה, וממילא נחשב להם האכילה מסעודת אחשורוש כאכילת לחם הפנים בבית המקדש!

אומר החתם סופר, ולכן היה נחשב להם כאילו אכלו את לחם הפנים בגלותם ובוזה נתקן החטא על שנהנו מסעודתו של אחשורוש ולכן שפיר מה שאמר המלאך "כלום ערכו לפניך שולחן של לחם הפנים כדרך שישראל ערכו לפניך" שזכות לחם הפנים הכריעו המלאכים את זכותם של ישראל – שאמנם אכלו מסעודתו של אחשורוש, אבל עשו תשובה מעלייתא ולכן נחשב להם כאילו אכלו מלחם הפנים!

היות ויש לנו חג נוסף – אמנם לא מדובר ולא מדאורייתא, אבל כתוב שרשב"י הקדוש ביקש שישמחו ביום הזה;

מובא בספר פרי עץ חיים {שער ספירת העומר פי"ז} – בזמן הזה בענין ההולכים על הקבר רשב"י ור"א בנו במירון בל"ג בעומר, אני ראיתי למורי ז"ל {הכוונה לרבינו הארי"י} זה שמונה שנים, שהלך עם אשתו ועם ביתו, והיה שם ג' ימים ההם. גם העיד לי הר"י"ס {ר' יונתן סאגיש} ששנה אחד קודם שהכרתי אותו, שהלך שם לגלח את בנו במשתה ושמחה בימים ההם. גם העיד לי הרב אברהם הלוי, כי הוא היה נוהג לומר 'נחם' בברכת 'תשכון', וכשמסיים אחר התפילה, אמר מורי ז"ל בשם ר' שמעון בר יוחאי הקבור שם, שאמר לי: אמור לזמן הזה, למה הוא אומר נחם ביום שמחתו, לכן הוא יהיה נחמה בזמן הקרוב. וכן לא יצא חודש עד שמת בנו הגדול, וקיבל כוס נחמה עליו ...

א"כ מהדברים הייתי רוצה לעמוד על נקי' אי עד כמה שידינו משגת:

אם לחם הפנים קשור לפורים, אז ודאי שפורים קשור גם לל"ג בעומר – ולמה? כי מביא השולחן ערוך בס"י תכ"ח, שיום א' דפסח יצא תשעה באב וכו' ו' דפסח יצא פורים – וביום שיוצא פורים יוצא גם ל"ג בעומר – שנקרא **פל"ג** – ששניהם מחוברים יחד.

ממילא יוצא, בלחם הפנים נמצא גם ל"ג בעומר!

פוסק השולחן ערוך {ארי"ח סי' תצ"ג סי"א – ב} – **נוהגים שלא לשא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעמר, מפני שפאותו זמן מהו תלמידי רבי עקיבא ... נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג לעמר, שאומרים שפא פסקו מלמות, ואין להסתפר עד יום ל"ד בפקר אלא אם פן חל יום ל"ג ערב שבת שאז מסתפרין בו מפני כבוד השבת ...**

כתב הרמ"א – ובמדינות אלו אין נוהגין כדבריו, אלא מסתפרין ביום ל"ג ומרבים בו קצת שמחה ואין אומרים בו תחנון {מקרי"ל ומקרי"ס}. ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא מפעריב {מקרי"ל}.

מקור הדברים, מדברי הגמרא במסכת יבמות;

אומרת הגמרא {מסכת יבמות סב, ב} – **אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולו מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמוס עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון והם הם העמידו תורה.**

בא הפרי חדש ושואל⁶, וכי בגלל שפסקו תלמידי ר' עקיבא מלמות עושים חגיגה?! אם היו נשארים כמה אלפי תלמידים – מובן על מה החגיגה. אבל כאן מתו כולם! משל למה הדבר דומה? לאדם שהיו לו 12 ילדים וכולם נפטרו משפעת מסתורית; אמר האבא: "עכשיו אפשר לעשות חגיגה, היות ואין יותר ילדים בבית!" 😊 - א"כ על מה החגיגה?!

על השאלה הזאת, מפנים כולם לדברי הגאון מוילנא:

כתב הגאון מוילנא {סי' תצ"ג אות ב} – ומרבים בו קצת שמחה ואין אומרים בו תחנון וכו'. כמ"ש בסוף תענית שבו פסקו מתי מדבר;

אומרת הגמרא {מסכת תענית ל, ב – לא, א} – **א"ר שמעון ב"ג: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיוה"כ: בשלמא יום הכפורים מובן משום דאית ביה סליחה ומחילה, ומשום שהוא היום שניתנו בו לוחות האחרונות. אלא ט"ו באב מאי היא מה ייחודו שייחשב יו"ט יותר מימים טובים אחרים? אמר רב יהודה אמר שמואל: יום שהתרו שבטים לבוא להתחתן זה בזה. התורה אסרה לאשה שאין לה**

⁶ סי' תצ"ד סעיף ב'.

אחים והיא ראויה לרשת נחלה ממשפחתה, להתחתן עם אדם משבט אחר, כדי שלא תסוב הנחלה שהיא ירשה משבט אביה לשבטו של הבעל כשהיא תמות ויירשו אותה יורשיה שהם משבט הבעל. ודרשו חכמים מפסוק שאיסור זה נאמר רק לדור באי הארץ, אבל בדורות שאחרי כן מותר לאשה היורשת נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, והואיל ונתחדשה דרשה זו לחכמים בט"ו באב, נקבע יום זה ליו"ט. ושאלת הגמרא: **מאי דרוש** מהי הדרשה שדרשו לכך? כתוב בתחילת הענין {במדבר לו-ו} **זה האב אשר צוה ה' לבנות צלפחד וגו'**. המלה "זה" היא מיעוט, ללמד **שדבר זה** שנצטוו בנות היורשות נחלה להנשא לבני שבטן בלבד, **לא יהא נוהג אלא בדור זה** של בנות צלפחד. **אמר רב יוסף אמר רב נחמן**: ט"ו באב הוא היום שהותר לשבט בנימין לבוא בקהל להתחתן עם שאר השבטים, **שנאמר** לאחר מעשה פלגש בגבעה {שופטים כא-א} **ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה**. ואח"כ ט"ו באב דרשו מפסוק זה שתוקף השבועה הוא לאותו הדור בלבד, ולא לדורות הבאים. שואלת הגמרא: **מאי דרוש** מהי הדרשה שלמדו ממנה להתירם? **אמר רב**: נאמר בפסוק: **"ממנו" ולא "מבנינו"** אין השבועה חלה על בנינו לאסרם מלאת בנותיהם לשבט בנימין. טעם שלישי: **אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן**: **יום שכלו בו מתי מדבר** שפסקו בו למות האנשים מבני ישראל שנגזר עליהם למות במדבר. **דאמר מר**: **עד שלא כלו מתי מדבר לא היה דבור של ה' עם משה** ביחוד ובחיבה, **שנאמר** {דברים ב-טז} **ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות וידבר ה' אלי**, ומשמע מהפסוק **שאלי היה הדבור** עכשיו ביחוד ובחיבה ועד אז לא תיחד אליו הדבור בחיבה.

פירוש הדבר, אם אנתנו רואים שכיון שכלו מתי מדבר מלמות בט"ו באב, לכן עושים שמחה – אותו הדבר גם כאן בל"ג בעומר, שכלו תלמידי רבי עקיבא מלמות – עושים שמחה!

באים המפרשים, ושואלים שאלה עצומה על דברי הגאון מוילנא – מה הראיה מתלמידי ר' עקיבא לכך שכלו מתי מדבר מלמות – אצל מתי המדבר נשארו בסופו של דבר ט"ו אלף אנשים שנשארו ולא מתו?!

ישנם כמה וכמה תשובות בדבר; יש אומרים, שהשמחה היא משום שרבי עקיבא עצמו נשאר בחיים לאחר שהיה צריך להסתלק מן העולם ביחד עם תלמידיו. יש אומרים, משום ששר חרון האף מישראל ומלומדי התורה בפרט.

בא הפרי חדש ואומר תשובה – ואולי, השמחה שאנו שמחים בל"ג בעומר כי באותו יום כשגמרו למות ירד ר' עקיבא לדרום והעמיד חמשה תלמידים חדשים, שמהם התחילה התורה לפרוח מחדש בארץ ישראל שמהם נפוצה התורה – ומכאן השמחה הגדולה.

וכך כותב **כף החיים** {סי' תצ"ג} – דיום פטירת רשב"י ע"ה קרי ליה הילולא ... אכן מדברי שער הכוונות הנזכר משמע דהשמחה היא משום דבאותו יום סדק רבי עקיבא את חמשה תלמידיו ורשב"י ע"ה הוא מתלמידיו הגדולים.

בא הספר **דעת המועדים** ומביא דבר מפחיד בשם הרמ"ע מפאנו – השמחה בל"ג בעומר היא על כך שר' עקיבא לא מת ביחד עם תלמידיו, כי היה צריך למות משום שהיתה עליו תביעה ע"פ דרגתו – איך תלמידיו כך הסתלקו והוא לא פעל שום דבר. ולפי זה, שר' עקיבא לא מת – שהוציא אותו הקב"ה מהגזירה, ולא רק זה, אלא הוא עוד ירד לדרום והמשיך ללמד תורה ועל זה השמחה הגדולה!

שואל הרמ"ע מפאנו, ואיך באמת ר' עקיבא ניצל מאותה גזירה – איך כל התלמידים מתו והרביה ניצל?

מספרת הגמרא {מסכת שבת קכ"ז, ב} – **ומעשה באדם אחד שירד מגליל העליון ונשכר אצל בעה"ב אחד בדרום שלש שנים אדם אחד היה גר בגליל, חיפש עבודה ומצא עבודה בדרום, אצל חקלאי שהיתה לו חווה**

⁷ **ברוך שאמר**: כך אומר **תוספות** {מסכת בי"ב קכ"א, ע"א} בשם מדרש איכה; אומר המדרש {איכה רבה, פרשה א, אות לג} – **אמר רבי לוי: כל ערב תשעה באב ה'ה משה מוציא פרוז בקל המחנה ואומר צאו לחפר, והיו יוצאין וחופרין קברות וישנין בהן, לשחרית ה'ה מוציא פרוז ואומר קומו והפרישו המתים מן החיים, והיו עומדים ומוציאין עצמן, חמשה עשר אלף ופרוטרות חסרו שש מאות אלף בכל שנה היו מתים חמשה עשר אלף, ובשנת הארבעים האחרון עשו כן ומצאו עצמן שלמים, אמרו דומה שטעינו בחשבון כנראה שנכנסנו בתאריך לא ככון, וכן בעשור ובאחד עשר ובשנים עשר ושלשה עשר וארבעה עשר, כיון דאתמלא סיהרא כיון שהלכנה כבר היתה במילואה, שהיה יום ט"ו באב אמרו דומה שהקדוש ברוך הוא בטל אותה גזרה מעלינו וחרזו ועשאוהו יום טוב ...**

נושא השעור: 'איך להפוך את

הדין ל'רמזים' ברוך שאמר

משיחותיו של הרב"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו - תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

אני אומר משהו כעת מעולם הקבלה, ואם נצליח לכוין את הכוונות הנכונות – הרווחנו דבר עצום:

בפרשת יצא יעקב אבינו בורח מלבן, וממילא פסקו המים בבאר ולבן התחיל לרדוף אחריו;

אומרת התורה: {בראשית לא, כד} **וַיבֹא אֱלֹקִים אֶל לָבֵן הָאֲרָמִי בְחֹלֶם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשֹּׁמֵר לָךְ פֶּן תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטוֹב עַד רָע: {כה} וַיִּשָּׁג לָבֵן אֶת יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תִּקַּע אֶת אֹהֱלוֹ בְּהָר וּלְבֵן תִּקַּע אֶת אָחִיו בְּהָר הַגִּלְעָד: {כו} וַיֹּאמֶר לָבֵן לַיַּעֲקֹב מָה עֲשִׂיתָ וַתִּגְנֹב אֶת לְבָבִי וַתִּנְהַג אֶת בְּנֵי כַּשְׂבִּיּוֹת חָרָב: {כז} לָמָּה נִחְבַּאתָ לְבָרַח וַתִּגְנֹב אֹתִי וְלֹא הִגַּדְתָּ לִּי וְאַשְׁלַחְךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂרִים בְּתָךְ וּבְכַנּוּר: {כח} וְלֹא נִטְשָׁתִי לְנֶשֶׁק לְבָנֵי וּלְבָנֵי עֵתָה הַסִּפְלַתָּ עִשׂוֹ: {כט} יֵשׁ לְאֵל יָדַי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע וְאֵלָקִי אֲבִיכֶם אֲמַשׁ אֲמַר אֵלַי לֵאמֹר הַשֹּׁמֵר לָךְ מִדְּבַר עִם יַעֲקֹב מִטוֹב עַד רָע: {ל} וַעֲתָה הֲלֹךְ הֲלַכְתָּ כִּי נִכְסַף נִכְסַפְתָּה לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה גִנַּבְתָּ אֶת אֵלָהִי ... {מג} וַיַּעַן לָבֵן וַיֹּאמֶר אֵל יַעֲקֹב הֲבָנוֹת בְּנֵי וְהַבְּנִים בְּנֵי וְהַצִּאֵן צִאֲנִי וְכָל אֲשֶׁר אֶתָּה רֹאֶה לִי הוּא וּלְבָנֵי מִה אֲעֲשֶׂה לְאֵלֶּה הַיּוֹם אוֹ לְבָנֵיהֶן אֲשֶׁר יִלְדוּ: {מד} וַעֲתָה לָכֵּה נִכְרַתָּה בְּרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהָיָה לְעַד בְּנֵי וּבְנֵיךָ: {מה} וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִימָהּ מִצֵּבָה: {מו} וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֵל וַיֹּאכְלוּ שֵׁם עַל הַגֵּל.**

כותב בעל התניא [סידור שער ל"ג בעומר] – **עד הגל הזה.**

בפסוק זה יש רמז ל"ג בעומר ג"ל אותיות ל"ג.

כותב הקדושת לוי – "ויקרא לו יעקב גלעד", הפסוק הזה מרמז על ל"ג בעומר כי גל הוא אותיות ל"ג ...

בא האר"י הקדוש וכותב דברים עמוקים מאד – ודע כי הג"ל גימט' ל"ג עולה לשם כד"ט [גימט' ל"ג] ...

בואו ננסה לבאר את הדברים:

אומרת הגמרא {מסכת סוכה מה, ב} – **א"ר ירמיה משום רשב"י: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו¹⁰ עמנו מיום שנברא העולם עד סופו.**

אומר רש"י – לפטור. בזכותי אני סובל כל עונותיהם ופוטרו מן הדין.

כותב המהרש"א – בפרש"י לפטור בזכותי אני סובל כל עונותיהם כו'. והיינו שסובל עונותיהם ביסורין וצער שהיה לו ולבנו במערה.

בא הספר כדאי הוא רבי שמעון ומסביר את הענין;

כותב האר"י הקדוש בשער הכוונות, השם שמסמל את מידת הדין נקרא 'אלהיים' – יש אותיות שבאות לפני השם, ויש שבאות לאחריו;

אם תהפכו את הקלף של המזוזה תוכלו לראות שכתוב כו"ו במוכס"ז כו"ו – דהיינו האותיות שבאות לאחר שם השם: כ' באה אחרי ה'י. ו' לאחר ה'י וכו'.

ממשיך האר"י ואומר, שבל"ג בעומר יצא השם החוצה – היינו השמות שלפני 'אלהיים' שכולו מידת רחמים – והוא 'אכד"ט"ם'; לאות א' אין אות שקדמה לה, ממילא אי אפשר לכתוב אות לפניו וכך גם האות 'ס'. א"כ שתי אותיות א"ם אין מה לכתוב לפני. ממילא, רק האותיות הפנימיות מתחלפות, דהיינו ליה"י ומספרם 45. אם תחליף אותם באותיות שקדמו להם, תקבל יכ"ד"ט"י – ואם אותיות א"ם נשארו, תקבל שם א"כ"ד"ט"ם"; כד"ט מספרו ל"ג – והשם הזה יצא החוצה בל"ג בעומר, אז נתגלה השם הזה שהופך את מידת הדין למידת רחמים.

כל ימי העומר, אומר האר"י הקדוש, שלט שם אלהיים על תלמידי ר"ע. והיות וכך כולם מתו. אבל בל"ג בעומר יצא השם א"כ"ד"ט"ם' החוצה והיות והוא שם של רחמים, ממילא פסקו ר' עקיבא מלמות ביום הזה! והיות וגם רשב"י גילה את הסוד הזה, מכאן המעלה הגדולה של השם הזה והוא סגולה נפלאה לפעול ישועות גדולות!

לאחר הדברים האלה, נוכל לראות דבר נפלא:

כותב הספר כדאי הוא רבי שמעון – מעתה יש לומר כי מטעם זה יש לרשב"י את הכח הנפלא להמתיק את הדינין על ידי שם אכד"ט"ם שמתגלה בל"ג בעומר ביום ההילולא דיליה. ויש לומר כי זהו שרמז רשב"י באמרו: "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" ומפרש ואומר איך: "מיום שנבראתי עד עתה" – ע"ד דייקא, על ידי התעוררות

בדרום. הוא קבע אתו מחיר – 6000 ש"ח בחדש נטו; אמר: "אעבוד אצלך כמה חודשים ואלך הביתה"; הבן-אדם התחיל לעבוד ... הסתיים חודש ראשון, בעל הבית בא לשלם לו משכורת, אומר לו הפועל: "אין לי איפה לשים את זה, תעשה טובה, תשמור לי את זה – תשים את זה באיזה תוכנית חיסכון – הכוח

לחוסך", 'הכוח לישיש' 😊 ובתום תקופת החיסכון, אקח את הכסף; חלפה לה שנה, יש לו כבר בחשבון יתרת זכות 72,000 ש"ח. הוא לא מוציא גרוש; אוכל על חשבון בעל הבית, ישן על חשבון בעל הבית. עובד שנה נוספת, יש לו כבר על חשבון 144,000 ש"ח. עובד שנה נוספת, יש לו כבר בחשבון 216,000 ש"ח; **ערב יוה"כ אמר לו תן לי שכרי ואלך ואזון אתי ובני**; לאחר שלוש שנים,

פונה הפועל לבעל הבית ומבקש: אדוני היקר, כבר שלוש שנים לא ראיתי את אשתי והילדים, אני רוצה לחזור הביתה, תוציא לי בבקשה את הכסף ואחזור הביתה"; **אמר לו בעל הבית: אין לי מעות**; אני מצטער מאוד, אבל יתרתך בחשבון, היא 0 – אין כסף בחשבון. **אמר לו הפועל: תן לי פירות**; הוא לא

שואל שאלות 'איפה הכסף'; 'אין כסף, אז אין. אבל ב"ה יש חליפי כסף – תן לי לפחות פירות. ב"ה היום קטפו 2 טון אפרסק, תן לי 200 ק"ג, אמכור את זה ב-10 שקל וכך אוכל להתפרנס. **אמר לו בעל הבית: אין לי פירות**. תן לי

קרקע אז תן לי קרקע; יש לך 5,000 דונם שאתה מגדל בו תבואה, תן לי שתי דונם, אמכור כל דונם ב-\$25,000, וככה יהיה לי קצת כסף. אמר לו בעל הבית: **אין לי קרקע**. תן לי בהמה; יש לך כאן ב"ה 10,000 ראשי בקר, תן לי בבקשה עשרה ראשי בקר, אמכור כל ראש ב-10,000 ש"ח שיהיה לי קצת כסף לחגים. אמר לו בעל הבית: **אין לי בהמות**. ביקש הפועל: **תן לי כרים**

וכסתות; תן לי לפחות את הכרים והכסתות שישנתי עליהם. אמכור אותם באלף שקל, שלפחות יהיה לי עם מה לחזור לגליל. אמר לו בעל הבית: **אין לי הפשיל כליו לאחוריו והלך לביתו בפחי נפש, לאחר הרגל נטל בעה"ב שכרו** של הפועל **בידו**, הלך לבנון, הוציא 216,000 ש"ח שם בשקית ובנוסף לקח עמו משוי ג' חמורים; **אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים והלך לו לביתו** של הפועל. מגיע לביתו של הפועל, דופק בדלת ונכנס;

"שלום עליכם"; "ברוך הבא!", **אחר שאכלו ושתו נתן לו שכרו**; "דבר ראשון, קח מה שמגיע לך, יש לך כאן 216,000 ש"ח, חוץ מזה, הבאתי לך שלושה חמורים טעונים – אחד של מאכל, אחד של משתה ואחד של מיני מגדים – מה

שנקרא 'מענקים' 😊. **אמר לו בעל הבית: בשעה שאמרת לי תן לי שכרי ואמרת לי מעות, במה חשדתני? אמרתי שמא פרקמטיא בזול נזדמנה לך ולקחת בהן חשבתי לעצמי, אולי בא אלך מישיהו והציע לך – תשמע, יש עכשיו מכירה מטעים המכס; "מוכרים 1000 מצלמות מוברחות – במקום 2000 ש"ח, מצלמה, 1000 ש"ח. אז קנית בכסף הזה". ובשעה שאמרת לי תן לי בהמה ואמרת לי אין לי בהמה במה חשדתני? אמרתי שמא מושכרת ביד אחרים "אולי השכרת את הבהמות". בשעה שאמרת לי תן לי קרקע ואמרת לי אין לי קרקע במה חשדתני? אמרתי שמא מוחכרת ביד אחרים היא, ובשעה שאמרת לי אין לי פירות במה חשדתני? אמרתי שמא אינן מעושרות, ובשעה שאמרת לי אין לי כרים וכסתות במה חשדתני? אמרתי שמא הקדיש כל נכסיו לשמים**

"אמרת לעצמי, אם אתה לא נותן כרים וכסתות, יכול להיות רק דבר אחד – אולי בראש השנה התפללת ואמרת 'ותשובה ותפילה וצדקה מעבירים את רע הגזירה' – ריבונו של עולם, אם צדקה מעבירה את רע הגזירה, כל הכסף והנכסים שלי לקופת העיר; אם נתת את כל הנכסים שלך לקופת העיר, אמרתי לעצמי, לכן אין לו גם כרים וכסתות". **א"ל בעל הבית: העבודה כך היה, הדרתי כל נכסי בשביל הורקנוס בני שלא עסק בתורה וכשבאתי אצל חבירי בדרום התיירו לי כל נדרי, ואתה כשם שדנתני לזכות המקום ידין אותך לזכות.**

אומר הרמ"ע מפאנו, מתי עמדה לר' עקיבא הזכות של "ואתה כשם שדנתני לזכות המקום ידין אותך לזכות"?!!! – כשגזרה הגזירה על כל תלמידיו למות – והוא ניצל!⁸

אם אלה הדברים, נוכל להתקדם:

כותב האבודרהם {מנהיגם שבין פסח לעצרת} – **ויש** מקומות שנוהגין לישא אשה ולהסתפר מל"ג לעומר ואילך, שאמרו שאז פסקו מלמות. וכן כתב אבן הירחי ששמע בשם הר"ח זרחיה הלוי, שמצא כתוב בספר ישן הבא מספרד, שמתו מפסח ועד פרוס העצרת. ומאי פרוס? פלגא, מדתנן {פסחים ו, א} שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום, ופלגא חמשה עשר יום קודם העצרת וזהו ל"ג לעומר.

ברוך שאמר: כך מובא בספר **זעת המועדים** עמ' ש"ב.

ברוך שאמר: הכוונה לדברי הגמרא {מסכת בכורות נח, א} כמה זמן זה 'פרוס': "וכמה פרוס? פירש ר' יוסי בר' יהודה: אין פרוס פחות מט"ו יום.

¹⁰ בירושלמי מובאת גירסה אחרת - לא יותם בן עוזיהו, אלא יאחיה השילוני.

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי'
של שנה זו ה- תשפ"ו,
שנמסר השבוע
(ביום רביעי) באלעד !!!

נושא השעור:
'איך להפוך את
הדין לרַחמים' ברוך שאמר

בס"ד

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

בזכות הבטחון הגדול של רבי עקיבא בלי"ג בעומר, ועל ידי זה זכה לעורר את שם הבטחון **אכדט"ם**. לכן כאשר ראו שהוא סובל יסורים בפסי' שמע ישראל, המה ראו כן תמחו וישאלו **"רבינו עד כאן"**, כלומר מדוע אינך מכוון בשם **אכדט"ם** שמספרו ע"ד שנרמז בפסי' שמע ישראל שאתה מייחד, כדי להמתיק הדינים שלא יוכלו הרשעים לגרום לך יסורים כל כך קשים.

על כך השיב להם רבי עקיבא: **"כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה וכי"י" – כלומר, אתם חושבים שאני סובל יסורים, שהם בבחינת דין הקשה שצריך להמתיק בשם **אכדט"ם**, אולם לא כן הדבר כי אצלי אלו הם יסורים של אהבה, כי חסד גדול עשה הקב"ה עמדי, שאוכל למלא את תשוקתי למסור נפשי על קדושת השם.**

ידוע שבחצרות האדמור"ם נהוג לשלוח חץ וקשת – מה הענין בזה? אומר הבני יששכר בשם ר' מנחם מנדל מרימינוב זיע"א, היות ובכל ימיו של ר' שמעון לא נראתה הקשת:

כותב הספר **חלקת השדה**, וכן הספר **עטרת ישועה** בשם **מאור ושמש** [רמזי ל"ג בעומר] – מה זה קשת? קשת זה צורת חצי עיגול [גלגל]; אם תחתוך את הגלגל לשנים תקבל פעמיים ג"ל – ממילא חצי גלגל זה הענין זה הקשת.

לאחר שהביא הקב"ה מבול על העולם, הוא נשבע לנח שלא יהיה יותר מבול;

אומרת התורה: { בראשית ט, יב } **ויאמר אלקים זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם וביני כל נפש חיה אשר אתכם לדירת עולם**; **אומר רש"י** – **לדירת עולם**. נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיהו מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי.

שואל השמן ראש בדרשותיו ללי"ג בעומר, ולמה חסר דוקא שני ווי"ם? פשוט מאד. שני ווי"ם מספרם י"ב. והיו שני דורות שבהם לא נראתה הקשת – ולמה? כי שני הצדיקים שחיו בדורות האלה – חזקיהו ורשב"י, ידעו לכוין בשם **אכדט"ם** – ממילא לא שלטה מידת הדין אלא מידת הרחמים שההפרש ביניהם הוא י"ב – ולכן חסרו דוקא שני ווי"ם! ולכן נהגו לירות בחץ וקשת – לומר שעם השם הזה אפשר לפעול ישועות לעם ישראל.

ולכן בלחם הפנים היו שני מערכות – שש מכל צד, כי כל השפע של עם ישראל הגיע מלחם הפנים. וזה שנאמר בזמירות לשבת קדש **"בבין תתקטר"** – ב' ווי"ם: שש מערכת ושש מערכת השנייה. שדרך שם של רחמים – **אכדט"ם** – דרכו יורד שפע לישראל.

מוסיף הספר **חלקת השדה** ואומר, **קש"ת** ר"ת **שימע קיול תפילתנו**.

שם **אכדט"ם** בגימטריא ע"ד בסוד הכתוב { ישעיה כו, ד } **"בטחו בה' עדי עדי"**...

ויש לומר הביאור בזה על פי המבואר בדברי רבינו האריז"ל, כי שם **אכדט"ם** הוא שם הבטחון: **"והנה ה' אותיות אכדט"ם ... על זה אמר הכתוב "בטחו בה' עדי עד ... והוא רחמים ולכן בו תלוי הבטחון".** וכוונתו כי בטחון בגימטריא עם הכולל, ושם זה עולה בגימטריא ע"ד ונרמז בכתוב **"בטחו בה' עדי עדי"**.

מספרת הגמרא { מסכת ברכות סא, ב } – **בשעה שהוציאו את ר' עקיבא להריגה, זמן ק"ש היה, והיו סורקים את בשרו במסרוקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים** שקרא קריאת שמע. **אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן? אמר להם ר' עקיבא: כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה, "בכל נפשך" אפילו נוטל את נשמתך, אמרת לעצמי: מתי יבא דבר זה לידי ואקיימנו! ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו! היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד. יצתה ב"ק ואמרה: אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד.**

וצריך להבין ביאור שאלת התלמידים מרבי עקיבא: **"רבינו עד כאן"**, אשר בהשקפה הראשונה אינו מובן כלל מה היתה כוונתם בשאלה זו. עוד זאת צריך ביאור מהו החידוש שביקשה הבת קול להשמיענו בהכרזה **"אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד"**, הלא דבר זה ברור לכל ומי פתי יסור הנה שלא להתפעל ממסירות נפשו של רבי עקיבא שעוד לא נהיתה כדבר הזה, עד שצריך להודיע על כך בבת קול.

ונראה לבאר הענין בזה על פי מה שכתב המקובל האלקי רבי יצחק אייזיק מקאריץ זי"ע בספר הקדוש **"ברית כהונת עולם"** (מאמר לשקלים סוף פ"א), לבאר מה שנמסר במסורה לכתוב בתורה את הפסי' הראשון של קריאת שמע (דברים ו, ד), **ב' אותיות ע"ד של שמ"ע עם אח"ד גדולות**, לרמז שעל ידי אמירת פסוק היחוד ככוונה זוכים להמתיק הדין משם אלקים באותיות שלפניו **אכדט"ם** שמספרו ע"ד עכד"ק.

ויש לומר הביאור בזה, כי בפסי' היחוד: **"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"**, אנו מביעים את בטחונו בה' אלקי ישראל שהוא אחד יחיד ומיוחד ואין זולתו, ועל ידי זה מתעורר שם הבטחון **אכדט"ם** בגימטריא ע"ד של **שמ"ע אח"ד** [ויש להעיר בזה מדברי הייטב לבי' [פרשת בראשית ד"ה בראשית ברא השני] שהאריך בהמתקה זו, וכתב בעצמו: **"ואפשר זה סוד אותיות הגדולות ע' של שמע ד' של אחד שהם ע"ד"**, ולפי המבואר כבר קדמו בזה ה'ברית כהונת עולם].

מעתה יאיר לנו להבין שאלת התלמידים לרבי עקיבא: **"רבינו עד כאן"**, כי התלמידים הללו היו מהתלמידים החדשים שלו שנשארו בחיים

וְיִהְיֶה רָצוֹן שְׂבָזוֹת
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וּבְזָכוֹת רִשְׁב"י
הַקְּדוֹשׁ, יִשְׁמַע
הַקְּב"ה קוֹל
תְּפִלָּתֵנוּ וַיִּשְׁלַח לָנוּ
מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן וְאָמֵן !!!

